



Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-28/15

**Koninklijke KPN NV a i.
proti
Autoriteit Consument en Markt (ACM)**

(návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal College van Beroep voor het bedrijfsleven)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Spoločný regulačný rámec pre elektronické komunikačné siete a služby — Smernica 2002/21/ES — Články 4 a 19 — Národný regulačný orgán — Harmonizačné opatrenia — Odporúčanie 2009/396/ES — Právny dosah — Smernica 2002/19/ES — Články 8 a 13 — Operátor označený ako operátor s významným vplyvom na trhu — Povinnosti uložené národným regulačným orgánom — Povinnosť kontroly cien a účtovania nákladov — Prepojovacie poplatky v pevných a mobilných telefónnych sieťach — Rozsah súdneho preskúmania, ktoré môžu vnútroštátne súdy vykonávať vo vzťahu k rozhodnutiam národných regulačných orgánov“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 15. septembra 2016

1. *Aproximácia právnych predpisov — Odvetvie telekomunikácií — Elektronické komunikačné siete a služby — Regulačný rámec — Smernice 2002/19 a 2002/21 — Preskúmanie rozhodnutia národného regulačného orgánu, ktorým sa ukladá povinnosť cenotvorby na trhu prepojovania volaní a ktoré sa odchyľuje od odporúčania Komisie, vnútroštátnym súdom — Nemožnosť odchyliť sa od tohto odporúčania — Obmedzenia — Dôvody týkajúce sa osobitnej charakteristiky trhu*

(Článok 288 ZFEÚ; smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/19, články 8 a 13, a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/21, článok 4 ods. 1; odporúčanie Komisie 2009/396)

2. *Aproximácia právnych predpisov — Odvetvie telekomunikácií — Elektronické komunikačné siete a služby — Regulačný rámec — Smernice 2002/19 a 2002/21 — Preskúmanie rozhodnutia národného regulačného orgánu, ktorým sa ukladá povinnosť cenotvorby na trhu prepojovania volaní, vnútroštátnym súdom — Posúdenie primeranosti — Prípustnosť — Povinnosť preukázať skutočné dosiahnutie cieľov stanovených v daných smerniciach — Neexistencia*

(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/19, články 8 ods. 4 a článok 13 a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/21, články 6, 7 a 8; odporúčanie Komisie 2009/396)

1. Článok 4 ods. 1 smernice 2002/21 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica), zmenenej a doplnenej smernicou 2009/140 v spojení s článkami 8 a 13 smernice 2002/19 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a pridružené prostriedky (prístupová smernica), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140, sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje v spore týkajúcom sa zákonnosti povinnosti cenotvorby, ktorú uložil národný regulačný orgán (NRO) za poskytovanie služieb prepojovania volaní v pevných a mobilných telefónnych sieťach, sa môže odchyliť od odporúčania 2009/396 o regulačnom zaobchádzaní s prepojovacími poplatkami v pevných

a mobilných telefónnych sieťach v Európskej únii, presadzujúceho model výpočtu nákladov nazývaný „Bulric strict“ (*Bottom-up long-Run incremental costs*) ako primeraného opatrenia cenovej regulácie na trhu prepájania volaní, len ak dospeje k záveru, že si to vyžadujú dôvody týkajúce sa okolností vo veci samej, najmä osobitnej charakteristiky trhu predmetného členského štátu.

Z článku 4 ods. 1 rámcovej smernice totiž výslovne vyplýva, že právo na odvolanie zaručené týmto ustanovením sa musí zakladať na účinnom mechanizme odvolania umožňujúcom zohľadnenie skutkovej podstaty veci. Navyše toto ustanovenie spresňuje, že orgán, ktorý má rozhodnúť o takomto opravnom prostriedku, ktorým môže byť súd, musí mať zodpovedajúce odborné znalosti na účinné vykonávanie svojich funkcií. Keď je teda vnútroštátnemu súdu predložený spor týkajúci sa zákonnosti povinnosti cenotvorby v súlade s článkami 8 a 13 prístupovej smernice, ktorú uložil NRO, tento súd sa môže odchyliť od odporúčania 2009/396, pretože, hoci odporúčania nie sú záväzné, vnútroštátne súdy sú povinné prihliadnúť na odporúčania na účely rozhodnutia sporov, ktoré sú im predložené, najmä ak objasňujú výklad vnútroštátnych ustanovení prijatých s cieľom zabezpečiť ich vykonanie alebo ak majú za cieľ doplniť záväzné ustanovenia práva Únie.

(pozri body 39, 40 – 43, bod 1 výroku)

2. Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje v spore týkajúcom sa zákonnosti povinnosti cenotvorby, ktorú uložil národný regulačný orgán (NRO) za poskytovanie služieb prepojovania volaní v pevných a mobilných telefónnych sieťach, môže posúdiť primeranosť tejto povinnosti vzhľadom na ciele stanovené v článku 8 smernice 2002/21 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica), zmenenej a doplnenej smernicou 2009/140, ako aj článku 13 smernice 2002/19 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a pridružených prostriedkov (prístupová smernica), zmenenej a doplnenej smernicou 2009/140, a zohľadniť skutočnosť, že cieľom uvedenej povinnosti cenotvorby je podporovať záujmy koncových užívateľov na maloobchodnom trhu, pre ktorý sa regulácia nepripúšťa.

Z článku 8 ods. 4 a článku 13 prístupovej smernice, ako aj článku 8 rámcovej smernice totiž vyplýva, že keď NRO prijíma rozhodnutie, ktorým stanoví operátorom povinnosti cenotvorby, musí sa ubezpečiť, že tieto povinnosti zodpovedajú všetkým cieľom stanoveným v článku 8 rámcovej smernice a článku 13 prístupovej smernice, t. j. jednak musia vychádzať z povahy zisteného problému, musia byť primerané a odôvodnené s ohľadom na ciele uvedené v článku 8 rámcovej smernice a možno ich uložiť len po poradách podľa článkov 6 a 7 tejto poslednej smernice, a jednak musia slúžiť na podporu efektívnej a udržateľnej hospodárskej súťaže a maximalizáciu prínosov pre zákazníkov. Vnútroštátny súd teda musí v rámci svojho súdneho preskúmania tohto rozhodnutia dbať o to, aby NRO dodržiaval všetky požiadavky vyplývajúce z cieľov stanovených v článkoch 8 rámcovej smernice a 13 prístupovej smernice. V tejto súvislosti skutočnosť, že povinnosť cenotvorby sa zakladá na odporúčaní 2009/396, nezavahuje vnútroštátny súd jeho právomoci preskúmať proporcionalitu týchto povinností vzhľadom na ciele stanovené v uvedených článkoch.

Naopak, vnútroštátny súd nemôže od NRO vyžadovať, aby v rámci súdneho preskúmania rozhodnutia tohto orgánu tento orgán preukázal, že povinnosť cenotvorby skutočne dosahuje ciele stanovené v článku 8 rámcovej smernice. Uloženie takejto dôkaznej povinnosti NRO by totiž nezohľadňovalo okolnosť, že prijatie regulačných povinností je založené na analýze budúceho vývoja trhu, ktorá považuje za referenčný bod na nápravu konštatovaných problémov hospodárskej súťaže správanie a/alebo náklady efektívneho operátora. Taký dôkaz vzťahujúci sa na opatrenia orientované do budúcnosti je však nemožné alebo neprimerane ťažké predložiť.

(pozri body 48 – 51, 55, 58 – 61, bod 2 výroku)